

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/8/2016
Identifikačné číslo spisu:	5310206868
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5310206868.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky U. S., bývajúcej v E., zastúpenej JUDr. Marekom Belkom, advokátom so sídlom v Čadci, Fraňa Kráľa č. 1504, proti odporcom 1/ B. I., bývajúcemu v E., 2/ Q. S., bývajúcemu v E., zastúpenému advokátskou kanceláriou JUDr. Stopka, JUDr. Blendovský, JUDr. Strapáč, PhD., s.r.o., so sídlom v Čadci, Potočná č. 2835/1A, IČO: 36866849, 3/ Mgr. P. G., PhD., bývajúcej v E., resp. v O., o určenie, že nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 4 C 148/2010, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. februára 2015 sp. zn. 9 Co 1004/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Odporcom 1/ a 3/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi 2/ do troch dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 87,50 € na účet advokátskej kancelárie JUDr. Stopka, JUDr. Blendovský, JUDr. Strapáč, PhD., s.r.o., so sídlom v Čadci, Potočná č. 2835/1A, IČO: 36866849.

Odôvodnenie

Navrhovateľka sa v konaní domáhala určenia, že nehnuteľnosť v katastrálnom území E., ktorá je zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX ako parcela č. XXXX/X - záhrada vo výmere XX m² (ďalej len „sporná parcela“) patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) jej zomrelých rodičov, a to U. O., ktorý zomrel X. X. XXXX, a X. O., ktorá zomrela XX. R. XXXX. Návrh odôvodňovala tým, že notárka JUDr. Katarína Čarnecká vydala pod sp. zn. N 37/96, Nz 116/96 osvedčenie, v zmysle ktorého jej rodičia nadobudli spornú parcelu do ich BSM právnym titulom vydržania. Spornú parcelu jej potom darovali zmluvou, vklad do katastra podľa ktorej bol napokon na základe protestu prokurátora zamietnutý (pod sp. zn. V 2175/2003). Podľa názoru navrhovateľky nie sú však odporcovia 1/ a 2/ v katastri správne vedení ako vlastníci spornej parcely (odporkyňa 3/ je jej sestra).

Okresný súd Čadca rozsudkom z 8. apríla 2014 č.k. 4 C 148/2010-327 zamietol navrhovateľkin návrh s odôvodnením, že výsledkami dokazovania, ktoré bolo vykonané výsluchom účastníkov, svedkov, znaleckými posudkami, vyjadreniami znalcov a listinnými dôkazmi, nebola preukázaná opodstatnenosť jej tvrdení, v zmysle ktorých jej rodičia nadobudli spornú parcelu do BSM právnym titulom vydržania. Sporná parcela bola neustále predmetom nezhôd a konfliktov medzi dotknutými subjektmi, preto držba U. O. a X. O. nebola ani nerušená ani dobromyseľná. V konaní bolo preukázané, že jej rodičia boli vlastníkami parcely č. XXXX, táto parcela ale nie je identická so spornou parcelou. Súd prvého stupňa z týchto dôvodov dospel k záveru, že navrhovateľkin návrh je neopodstatnený. O trovách konania rozhodol podľa § 141 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie navrhovateľky Krajský súd v Žiline rozsudkom z 26. februára 2015 sp. zn. 9 Co 1004/2014 napadnutý rozsudok v zamietajúcom výroku potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) a vo výroku o trovách konania zrušil. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav a skutkové zistenia správne právne posúdil. Odvolací súd nepovažoval za potrebné doplniť dokazovanie, lebo navrhovateľka v odvolaní netvrdila žiadne také skutočnosti, s ktorými by sa nebol zaoberal a vyporiadal už prvostupňový súd. Aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu výsledky vykonaného dokazovania nepotvrdili opodstatnenosť podaného návrhu na určenie, že sporná parcela bola predmetom BSM jej rodičov, resp. že patrí do dedičstva po nich. Správny a podložený výsledkami dokazovania vykonaného znaleckými posudkami je tiež záver súdu prvého stupňa, že sporná parcela nie je identická s parcelou č. XXXX. Otázka, či sporná parcela je vo vlastníctve odporcov 1/ a 2/, nebola v danom prípade určujúca, lebo zásadný význam malo to, či sporná parcela patrila do BSM rodičov navrhovateľky. Odvolací súd sa zaoberal aj tvrdením navrhovateľky, že prvostupňový súd porušil § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednal a rozhodol bez jej prítomnosti, i keď požiadala o odročenie pojednávania z dôvodu, že vypovedala plnomocenstvo svojmu vtedajšiemu právnenému zástupcovi. Odvolací súd k tomu uviedol, že žiadosť navrhovateľky o odročenie pojednávania bola podaná len jeden deň pred nariadeným pojednávaním a jej obsah a prílohy nedávali podklad pre záver, že existuje dôležitý dôvod, aby pojednávanie bolo odročené. Zrušujúci výrok o náhrade trov odôvodnil odvolací súd tým, že prvostupňový súd aplikoval § 150 ods. 1 O.s.p. bez toho, aby dostatočne zistil skutkový stav významný pre aplikáciu tohto ustanovenia.

Proti potvrdzujúcemu výroku uvedeného rozsudku odvolacieho súdu podala navrhovateľka dovolanie s tým, že jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) postupom prvostupňového súdu, ktorý vec prejednal a rozhodol na pojednávaní 8. apríla 2014 bez jej prítomnosti, i keď vopred (7. apríla 2014) požiadala o odročenie tohto pojednávania na iný termín, lebo 7. apríla 2014 vypovedala plnú moc, ktorú udelila svojmu vtedajšiemu právnenému zástupcovi. Podľa jej názoru k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. došlo aj v dôsledku toho, že napadnuté rozhodnutie nemá náležitosti vyplývajúce z § 157 ods. 2 O.s.p. a je nepreskúmateľné. Obsahuje totiž medziiným vnútorný rozpor v tom, že potvrdzujúci výrok odôvodnil odvolací súd dostatočným zistením skutkového stavu, zrušujúci výrok ale - na rozdiel od toho - nedostatočným zistením skutkového stavu. Z týchto dôvodov žiadala napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej, ako aj ním potvrdený výrok prvostupňového rozsudku zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odporca 1/ sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Odporca 2/ vo svojom vyjadrení uviedol, že procesným postupom súdu, rozpor ktorého so zákonom namieta navrhovateľka, jej nebola odňatá možnosť konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Navrhovateľka síce súdom vytýka nedostatočné odôvodnenie ich rozhodnutí (§ 157 ods. 2 O.s.p.), v potrebnej miere ale nekonkretizuje, ktoré náležitosti v odôvodneniach chýbajú.

Odporkyňa 3/ sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade so

zákonem (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či jej dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

1. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním navrhovateľky nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Predmetné dovolanie preto podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. prípustné nie je.

2. Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný predmet konania; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania navrhovateľky preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

3. Dovolateľka namieta, že v konaní jej bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.).

3.1. Navrhovateľka tvrdí, že prvostupňový súd porušil ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednal a rozhodol v jej neprítomnosti, i keď požiadala o odročenie pojednávania. Odvolací súd dôsledky tohto

nesprávneho postupu neodstránil. Postupom súdov bola teda navrhovateľke odňatá možnosť pred súdom konať.

Občiansky súdny poriadok, ktorý upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní, zabezpečuje Ústavou Slovenskej republiky zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní tak, že (pokiaľ sám neustanovuje inak) súdu ukladá povinnosť nariadiť na prejednanie veci pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie na pojednávanie musí byť účastníkom doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu (§ 115 ods. 2 O.s.p.). Je potom na účastníkovi, či svoje právo využije, alebo nie. Procesná aktivita účastníkov konania zásadne nie je nevyhnutná, aby súd mohol pokračovať v začatom konaní. Súd musí plniť svoje úlohy a (až na v zákone stanovené výnimky) pokračovať v občianskom súdnom konaní, aj keď sú účastníci pasívni.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejsť v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Pre účely preskúmvanej veci dovolací súd podčiarkuje povinnosť účastníka konania prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania a dbať na pokyny súdu (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Skutočnosť, že účastník nesplní (neplní) túto povinnosť, nebráni súdu pokračovať v konaní, dokonca aj vec prejsť a rozhodnúť v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby súd mohol vec prejsť v neprítomnosti účastníka. Ide o: a/ riadne predvolanie a b/ absenciu žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu (o takú absenciu ide vtedy, keď účastník konania buď vôbec nepožiadala o odročenie pojednávania, alebo keď o odročenie pojednávania síce požiadala, avšak netvrdí alebo nepreukáže existenciu dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania). Pokiaľ súd za splnenia predpokladov uvedených v zákone uskutoční pojednávanie a na ňom rozhodne vo veci samej, nemožno postup súdu označiť za odňatie možnosti pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Najvyšší súd už vo viacerých rozhodnutiach uviedol, že žiadosť o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.) môže súd posudzovať len na základe tých okolností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania jej opodstatnenosti. Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná takáto žiadosť, skúma súd z hľadiska preukázania v žiadosti tvrdenej skutočnosti (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 294/2006, 3 Cdo 181/2008, 5 Cdo 53/2007, 5 Cdo 34/2010, 3 Cdo 187/2011).

Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom relevantným v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. spravidla vtedy, ak účastníkovi bráni zúčastniť sa na pojednávaní taká okolnosť, ktorá je podstatná (z hľadiska možnosti uskutočniť pojednávanie), nepredvídateľná (v tom zmysle, že účastník nemohol vedieť, že nastane) a ospravedliteľná (účastník sám urobil všetko pre to, aby sa súdom nariadené pojednávanie mohlo uskutočniť v jeho prítomnosti, z objektívnych dôvodov sa mu to ale nepodarilo).

Podľa názoru dovolacieho súdu navrhovateľka žiadosť o odročenie pojednávania neodôvodnila nepredvídateľnou okolnosťou - netvrdila, že jej právny zástupca náhle ochorel alebo nečakane stratil možnosť zúčastniť sa pojednávania; tvrdila len, že jej zástupca „má určité zdravotné problémy“. Z formulácie žiadosti (viď najmä „jedným z dôvodov odvolania je aj tá skutočnosť, že právny zástupca má určité zdravotné ťažkosti“) je zrejmé, že zdravotný stav jej právneho zástupcu nebol jediným dôvodom, pre ktorý odvolala jemu udelenú plnú moc. Pokiaľ teda vedela aj o „iných“ (v žiadosti bližšie nevysvetlených) dôvodoch, mala na ne včas prihliadnuť a postarať sa o to, aby bola zastúpená zástupcom, u ktorého tieto dôvody nie sú dané.

Navrhovateľka v žiadosti nepoukázala ani na žiadny ospravedliteľný dôvod jej neprítomnosti na nariadenom pojednávaní. O pojednávaní vytýčenom na 8. apríla 2014 vedela totiž s dostatočným predstihom a bolo na nej, aby v súlade s úlohami súdu v občianskom súdnom konaní a tiež so zreteľom

na svoje procesné povinnosti účastníčky konania aj sama prispela k tomu, aby sa dosiahol účel jeho (§ 101 ods. 1 O.s.p.). V danom prípade to znamenalo efektívne využiť čas od doručenia predvolania do uskutočnenia súdneho pojednávania a riadne pripraviť aj svoje zastúpenie advokátom. Navrhovateľka vedela o vytýčenom termíne pojednávania takmer mesiac vopred (od 10. marca 2014), o jeho odročenie požiadala ale posledný deň pred pojednávaním. Nekonala teda v súlade so zásadou, podľa ktorej právo patrí bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu, uplatnenie a výkon svojich práv, neodkladajú svoje osobné rozhodnutia týkajúce sa výkonu práv na poslednú chvíľu, svoje procesné úkony pripravujú s dostatočným časovým predstihom, nespoliehajú sa na náhodu, predvídajú aj možnosti vzniku komplikovaných situácií sťažujúcich výkon práv a ich uplatnenie v stanovených lehotách.

Žiadosť účastníka konania o odročenie pojednávania - vo všeobecnosti - nesmie byť zneužívaná na iné účely. Najmä nesmie slúžiť na zneužívanie procesných práv účastníkov konania s cieľom sťažiť plnenie úloh súdu alebo komplikovať proces ochrany práv a záujmov iných fyzických a právnických osôb. Individuálne okolnosti, za ktorých navrhovateľka v danom prípade odvolala plnú moc svojmu právnomu zástupcovi a túto skutočnosť následne označila za dôležitý dôvod v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., nevylučujú, že predmetná žiadosť bola podaná za účelom, ktorý sa ňou nemá sledovať.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že postup súdu prvého stupňa bol v danom prípade v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. a že navrhovateľke ním nebola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ dovolateľka naznačuje, že prejednaním veci 8. apríla 2014 bez jej prítomnosti nemala možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia, dovolací súd pripomína, že v rozhodnutí R 39/1993 bol prijatý názor, v zmysle ktorého i keby táto námietka bola opodstatnená, podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nie je splnená v prípade, že sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom (len) pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania. Navrhovateľka v preskúmvanej veci uplatnila svoj vplyv na výsledok konania - proti prvostupňovému rozsudku podala odvolanie a v ňom uviedla a vysvetlila svoje výhrady voči postupu a rozhodovaniu súdu (aj čo do dôležitého dôvodu v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd jej odvolanie neodmietol, ale vecne preskúmal.

3.2. Navrhovateľka tvrdí, že rozhodnutia súdov sú nedostatočne odôvodnené, a preto sú nepreskúmateľné.

Dovolací súd k tomu uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za „ inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. V preskúmvanej veci obsah spisu v ničom neodôvodňuje uplatnenie druhej vety predmetného stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len takých ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri

Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

V danom prípade dovolaním napadnuté rozhodnutie uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa.

K námietke navrhovateľky, v rámci ktorej poukazuje na údajný vnútorný rozpor v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, dovolací súd uvádza, že odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa v potrebnej miere obstaral skutkové podklady pre rozhodnutie vo veci samej (t.j. pre právny záver, že navrhovateľka nie je vlastníčka spornej parcely), nie však aj pre rozhodnutie o trovách (posúdenie, či sú alebo nie sú splnené podmienky pre výnimočnú aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p.). To však neznamená vnútorný rozpor odôvodnenia.

Za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

4. Vzhľadom na to, že dovolanie navrhovateľky proti napadnutému výroku rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nepreukázala sa existencia ňou tvrdenej procesnej vady uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a nevyšli najavo ani ďalšie vady konania vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p., najvyšší súd odmietol jej dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal vecnú správnosť rozsudku odvolacieho súdu.

5. V dovolacom konaní úspešným odporcom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporcovia 1/ a 3/ nepožiadali o náhradu trov dovolacieho konania, preto im ju dovolací súd nepriznal. Odporca 2/ podal návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania a požadovanú náhradu vyčísľil. Dovolací súd priznal odporcovi 2/ náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokátskej kancelárie za jeden úkon právnej služby - vypracovanie jeho vyjadrenia k dovolaniu navrhovateľky [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil dovolací súd podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 64,53 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné [§ 16 ods. 3 vyhlášky (8,39 €)] a 20% DPH (14,58 €) predstavuje spolu 87,50 €. Pokiaľ odporca 2/, zastúpený tou istou advokátskou kanceláriou už v konaní na odvolacom súde, požadoval náhradu trov dovolacieho konania aj za iný úkon právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia v dovolacom konaní), dovolací súd postupoval v súlade so zaužívanou praxou najvyššieho súdu (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 145/2010, 3 Cdo 339/2013, 5 Cdo 51/2009, 3 Cdo 446/2013) a odporcovi 2/ náhradu trov za tieto úkony nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.